

[דף סיכום בחינה](#)

מזהה בחינה: 001000257556 מזהה סטודנט: 224919

שם קורס: דיני עונשין

מספר שאלה	ניקוד מירבי	ציון
1	30.00	29.00
2	30.00	30.00
3	30.00	27.00
4	5.00	5.00
5	5.00	5.00
6	1.00	

0

ציון בחינה סופי : 98.00

הבחינה הבדוקה בעמודים הבאים

*** לתשומת לבך, במידה וההערות מופיעות ב "גיבריש" יש להוריד את הקובץ למחשב ולפתוח ב - reader acrobat ***

דיני עונשין ד"ר שי פרבר

צוות ההוראה: עו"ד משה יחזקאל, עו"ד תום מילבאום, אור תמר, שיר שפירא, דינה קופייצקי ועדי ביטון
מס' קורס: 99104-01;99104-02

בחינה מועד א', סמסטר ב' 2022 תשפ"ב
משך הבחינה: כשעתיים
בחינה בחומר פתוח

1. גלית, תיכוניסטית סוררת בת 17 (ואשר נראית יחסית מבוגרת לגילה), יצאה באחד הלילות של השבוע שעבר לבר בעיר. בעודה יושבת בבר ומזמינה משקה, הצטלב מבטה עם מבטו של אבנר, סטודנט בן 23 חסר אמצעים, אשר לומד בפקולטה למדעי החברה. אבנר ניגש אל גלית והשיחה ביניהם הייתה קולחת. גלית סיפרה לאבנר שהיא בת 21 ושהיא חתמה על חוזה דוגמנות (פרט שאינו נכון ושגלית סיפרה רק כדי להרשים את אבנר). אבנר, מצידו, סיפר לה שהוא בעל ממון רב, בן לאיש עסקים מצליח, לומד משפטים וכי הוא שואף להתמחות באחד המשרדים הגדולים ואף, ביום מן הימים, להיות שותף בכיר. לאחר שעה קלה שבה פטפטו ובילו יחד בבר, הזמין אבנר את גלית אל דירתו הממוקמת בגבעתיים. גלית נענתה להזמנות וכאשר הגיעו אל הדירה, קיימו יחסי מין בהסכמה.

דונו באחריות האפשרית של גלית ושל אבנר לפי סעיף 415 לחוק העונשין (30 נק').

קבלת דבר במרמה - ס' 415

המקבל(תוצאה) דבר(נסיבה) במרמה(מעשה), דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים.

ניתוח רכיבי העבירה:

מדובר בעבירה תוצאתית.

התנהגות - במרמה. ס' 414 מגדיר "מרמה" - טענת עובדה(מעשה) בענין שבעבר, בהווה או בעתיד(נסיבה) הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות(מעשה), ואשר הטוען אותה(מעשה) יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת (נסיבה). "לרמות" - להביא אדם(מעשה) במרמה(נסיבה) לידי עשיית מעשה או מחדל(מעשה).

נסיבה - דבר. ס' 414 מגדיר "דבר" - מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובות הנאה.

תוצאה - המקבל. ס' 438 מגדיר "קבלה ונתינה" - קבלת דבר- בין שעברה הבעלות בדבר אל המקבל ובין שלא עברה, בין שהדבר נתקבל בשביל עושה המעשה ובין בשביל אחר, בין בידי עושה המעשה ובין על ידי אחר.

קש"ס - יש להוכיח קש"ס בין המעשה לתוצאה.

לעניין סיפא העבירה, נסיבות מחמירות אינן חלות בעניינינו.

ניתוח דרישת היסוד הנפשי:

מאחר שמדובר בעבירה שותקת שלא אומרת מה היסוד הנפשי הדרוש, הרי שהיסוד הנפשי הדרוש הוא מודעות לכל רכיבי העבירה+ יסוד נפשי חפצי מינימלי מסוג קלות דעת.

אחריותם הפלילית של אבנר +גלית :

היסוד העובדתי:

התנהגות - אבנר אכן פעל במרמה. הוא סיפר לגלית שהוא בעל ממון רב, בן לאיש עסקים מצליח, לומד משפטים וכי הוא שואף להתמחות באחד המשרדים הגדולים ואף, ביום מן הימים, להיות שותף בכיר. כשבפועל, אבנר חסר אמצעים, ולומד בפקולטה למדעי החברה. ולכן, אבנר אכן עונה על סעיף ההגדרה "במרמה" ואכן מקיים את ההתנהגות. יש לציין שאבנר לא שיקר לגבי היותו סטודנט אולם שיקר לגבי מה הוא לומד בנוסף, לא נראה כי ציין את גילו.

גלית פעלה במרמה, היא סיפרה לאבנר שהיא בת 21 בעוד שהיא בת 17 ובנוסף, סיפרה כי חתמה על חוזה דוגמנות ואין זה נכון. גלית מקיימת את ההתנהגות והן את סעיף ההגדרה.

נסיבה - הדבר בעניינינו הינו קיום יחסי מין, ניתן לומר כי לפי סעיף ההגדרה הדבר נכלל תחת טובות הנאה ולכן, הנסיבה מתקיימת הן עבור אבנר והן עבור גלית.

תוצאה - אבנר אכן קיבל את אותה טובת הנאה מאחר וקיים יחסי מין עם גלית. לעניין סעיף ההגדרה, "הדבר" קרי, קיום יחסי המין התקיים עבור אבנר עצמו שהוא עושה המעשה. נראה שהן התוצאה והן סעיף ההגדרה חלים בעניינינו.

גם לעניין גלית, הן סעיף ההגדרה והן התוצאה מתקיימת.

קש"ס עובדתי - אלמלא היה אבנר משקר לגלית לא היה מקיים איתה יחסי מין. (פס"ד בלקר)

אלמלא גלית הייתה משקרת לאבנר, לא היה מקיים איתה יחסי מין.

קש"ס משפטי (ייחוס האחריות) נבחן דרך מבחן הצפיות:

מבחן מסוגלות-סובייקטיבית - האדם הסביר בנעליו של אבנר, יכול היה לצפות את התרחשות התוצאה. אדם אשר משקר צפוי להשיג דבר במרמה ולעניינינו, אדם אשר מציג את עצמו שלא כפי שהוא באמת, יכול לצפות לקיים יחסי מין עם הצד השני שכלפיו נעשה המרמה.

כנ"ל לגבי גלית - האדם הסביר בנעליה של גלית, יכול היה לצפות את התרחשות התוצאה.

מבחן נורמטיבי -אובייקטיבי (מוכרע ע"י ביהמ"ש משיקולי מדיניות וצדק) - האדם הסביר צריך היה לצפות את התוצאה, שהרי ראוי וצריך לקיים יחסים מתוך הסכמה כנה שידועים לאדם השני כל הפרטים.

כנ"ל לגבי גלית - האדם הסביר בנעליה של גלית, צריך היה לצפות את התרחשות התוצאה.

מנגד, אבנר יטען כי יחסי המין נעשו בהסכמה מלאה וכי אף אם לא היה משקר, הדבר נבע מכימיה אשר היה לשניים ולכן לא מתקיים הקש"ס העובדתי, בנוסף, יטען כי לא יכל לצפות ולא היה צריך לצפות שעקב דבריו הם יקיימו יחסי מין, אבנר בסך הכל התחיל עם בחורה בבר ולכן לא היה עליו לצפות זאת. כתגובה לכך, תטען התביעה כי אבנר לא היה צריך לצפות קיום יחסי מין באופן ספציפית כלומר את היקף הנזק אלא את סוג הנזק (פס"ד פטרומיליו).

גלית עשויה לטעון את אותו הדבר מאחר והתנהגותם זהה.

המישור ההכרתי ס' 20(א) - אבנר היה מודע לעובדה שהוא משקר לגבי זהותו בנוסף, היה מודע לכך שקיימו יחסי מין ואף מודע לעובדה שהוא זה שקיים את היחסי מין. כלומר, אבנר היה מודע להתנהגות, לנסיבה ולתוצאה. גלית הייתה מודעת גם היא לכל רכיבי העבירה.

מנגד, אבנר עשוי לטעון כי לא היה מודע לנסיבה שהיא דבר, לא היה מודע ליחסי המין כאשר שיקר לגבי זהותו. מנגד, התביעה תחיל את דוקטרינת עצימת עיניים (טענה חלשה יותר שככל הנראה לא תתקיים). גלית תעלה טענה זאת באופן זהה אולם, ביחס לעובדה שהיא שיקרה לגבי גילה ועבודתה.

אבנר יטען כי לא היה מודע לתוצאה, אבנר לא היה מודע לכך שאם יספר לגלית דברים על עצמו שאינם נכונים, היא תקיים איתו יחסי מין. מנגד, התביעה תטען לחזקת המודעות הכללית (חזקה פסיקתית). על סמך ניסיון החיים והשל הישר, אבנר יכל לדעת שכאשר משקר לגבי זהותו ומצייר את עצמו כאדם עשיר ומוצלח, הצד השני יקיים איתו יחסי מין. (מגידיש) גלית תעלה טענה זאת באופן זהה אולם, ביחס לעובדה שהיא שיקרה לגבי גילה ועבודתה.

המישור החפצי:

נראה שאבנר היה קל דעת ולקח סיכון סלתי סביר ביחד לקרות התוצאה. גם לפי חזקת המודעות הכללית ניתן לחזק זאת.

נראה שגלית הייתה קלת דעת גם היא ולקחה סיכון בלתי סביר ביחס לקרות התוצאה. גם לפי חזקת המודעות הכללית ניתן לחזק זאת.

אבנר יטען לסייג זוטי דברים, יחסי המין נעשו בהסכמה מלאה ולכן טיבו של המעשה, נסיבותיו, וצאותיו והאינטרס הציבורי - הם קלי ערך. אין סיכון חברתי אשר נשקף ממנו. מנגד, התביעה תטען כי רמאות היא אינטרס ציבורי חשוב שיש להגן עליו (עזיזיאן). גלית תטען גם היא לזטי דברים, היחסים היו בהסכמה, אין טעם לביהמ"ש להתעסק בזה.

נראה שאבנר להיות מורשע בגין סעיף העבירה אולם, סיכוי גבוה שמדובר גם בזוטי דברים אשר אין טעם לביהמ"ש להתעסק בהם. בכל הנוגע לגלית, אינה קטינה במובן של יכולת לשאת באחריות פלילית ולכן, ניתן להרשיעה. אולם היחסים בין השניים נעשו בהסכמה מלאה ונראה שגם כאן התביעה עשויה לפיול עקב סייג זוטי דברים.

2. בבוקר שלמחרת, בדרכה הביתה, מצאה גלית מזוודה יוקרתית שנקרתה בדרכה. גלית החליטה לקחת את המזוודה שמצאה וכשפתחה אותה בביתה מצאה בה: פלאפון, ארנק ושקית ובה אבקה לבנה. גלית התקשרה לידידה הטוב, איתן, שידוע כספק סמים בביה"ס והציעה לו לקנות ממנה את החומר ה"משובח" שברשותה. הם סיכמו שגלית תביא את החומר לביה"ס. למחרת, נערכה ביקורת פתע ע"י ההנהלה בשער ביה"ס ובתיקה של גלית נמצאה השקית. בדיעבד, הסתבר שהחומר הלבן אינו סם מסוכן כהגדרתו בחוק.

דונו באחריותה האפשרית של גלית לפי סעיפים 7(א) ו-13 לפקודת הסמים המסוכנים הקובעים:

7. (א) לא יחזיק אדם סם מסוכן ולא ישתמש בו, אלא במידה שהותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה, או ברשיון מאת המנהל.

13. לא ייצא אדם סם מסוכן, לא ייבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשיון מאת המנהל.
(30 נק')

החזקה ושימוש:

7. (א) לא יחזיק (מעשה/היעדר מעשה) אדם (נסיבה) סם מסוכן (נסיבה) ולא ישתמש בו (מעשה/היעדר מעשה), אלא במידה שהותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה, או ברשיון מאת המנהל.

13. לא ייצא (מעשה) אדם סם מסוכן (נסיבה), לא יבא אותו (מעשה), לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך (מעשה) בין בתמורה ובין שלא בתמורה (נסיבה), אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשיון מאת המנהל.

ס' 34כד המגדיר "החזקה" - רישא - שליטה אמיתית והחזקה ממשית - שליטתו (מעשה) של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לא (נסיבה). סיפא - שליטה מיוחדת, החזקה קונסטרוקטיבית.

"סם מסוכן" - מוגדר בס' 1 לפקודת הסמים המסוכנים

ס' 7 - מדובר על עבירת החזקה אשר הרכיב התנהגותי בה לא דורש התנהגות אקטיבית. העבירה היא עבירה התנהגותית אשר לא דורשת מטרה.

ס' 13 - מדובר על עבירה התנהגותית.

התנהגות - ס' 7 גלית אכן החזיקה בסם, היא מקיימת את הרישא של ס' 34כד, החזקה הייתה ממשית. החזקה זו נבחנה לפי עקרון השליטה, לגלית הייתה השליטה המלאה בסם, גם שליטה פיזית וגם יכולת להחליט על גורל הסם. (פס"ד הוכשטט)

קיימת חזקה משפטית כי היא המחזיקה בסם ולכן נטל ההוכחה והשכנוע הראייתי הוא על גלית - עליה להוכיח מעל למאזן הסתברויות כי אינה מחזיקה בסם.

בכל הנוגע לייצוא ס' 13 - גלית עמדה לייצא את הסם אומנם לא הספיקה לעשות זאת. ולכן, המעשה לא מתקיים.

נסיבה - הסם אינו עונה להגדרה של סם מסוכן בס' 1 ולכן, הנסיבה אינה מתקיימת.

יסוד נפשי:

גלית מודעת לשליטה שלה בסם ואף ברצונה לשלוט בו לפי ס' 7, היא תכננה למכור אותו כלומר לייצא לפי ס' 13 ולהרוויח מכך כסף ולכן קיים גם רצון וגם מודעות.

מאחר ונראה שלא התקיימה הנסיבה ואף לא המעשה בס' 13, הרי שלא בהכרח התקיימה העבירה המושלמת - יש לבחון האם מדובר בהכנה או ניסיון לפי ס' 25:

גלית תנסה לטעון שמדובר בהכנה ואילו התביעה בניסיון.

1. מבחן הקרבה להשלמה/מבחן הקרבה המסוכנת - כמה ההתנהגות בפועל הייתה קרובה לעבירה המושלמת מבחינה איכותית וכמותית? ככל שיש יותר שלבים חסים או שהם איכותיים במיוחד, זה יהיה בגד הכנה. במקרה דנן, נראה שהעבירה הייתה קרובה מאוד להשלמה, גלית הייתה כבר בבית הספר שם תכננה למכור לאיתן את הסמים. ולכן נראה שמדובר בניסיון. בכל הנוגע להחזקה ס' 7 - היא החזיקה בסם באופן ממשי מהרגע שגילתה עליו, ולכן רק הנסיבה חסרה מבחינת השלבים. (פס"ד סרור)

2. מבחן הסרט האילם - מתי החלה הפעולה שמגלה באופן חד משמעית את כוונת גלית? ניכר כי החל מהרגע שהתקשר לאיתן והציעה לו אלקנות את החומר וסיכמו השניים כי כך יעשה למחרת, חלה הפעולה דמעדיה על כוונה חד משמעית, בנוסף, הרגע שהלכ הכם החומר לבית הספר נראה שחצתה מתחם זה. בנוגע לס' 7 - גלית החזיקה בסם, היא לקחה את המזוודה ואף שראתה שקית לבנה השאירה אותה ורצתה למכור את הסם וזה מעיד על כוונת הרבה. (פס"ד סנקר)

3. מבחן בצעד האפקטיבי/מבחן תחילת הביצוע - מתי בשרשר האירועים קרה אותו מעשה שברגע שהוא עשה הדבר מעיד כל כוונה להשלמת העבירה. ברגע שהלכה לבית הספר עם החומר לאחר שדיברה עם איתן, נראה שהמעשה היה נעשה אילו היו תופסים אותה. (סריר), הצעד האפקטיבי היה הגעה לבית הספר עם החומר מבחינת ההחזקה - ברגע שהשאירה את החומר לאחר שהבחינה בו, היא למעשה ביצעה את הצעד האפקטיבי (פס"ד אלדד).

נראה שמדובר בניסיון בכל הנוגע לסעיפים 7 ו-13 ולכן נבחן את אחריותה לאור סעיפי ההרשעה יחד עם ס' 25.

גלית תטען שמדובר בניסיון בלתי צליח ס' 26 - הנסיבה לא התקיימה בעניינינו מאחר והחומר אינו סם מסוכן.

התביעה תטען כי על אף זאת, עדיין ניתן להרשיע בגין ניסיון בלתי צליח. המסכת העובדתית בהתאם לאמונה הסובייקטיבית של גלית אכן מאפשר הרשעה. גלית האמינה כי מדובר בסם, היא הייתה מעונינת למכור אותו והייתה נכונה להשלים את ביצוע העבירה אילו הסם אכן היה סם מסוכן. (פס"ד גרציאנו).

היסוד הנפשי בעבירת הניסיון - כפי שהוכחנו, מתקיים היסוד הנפשי בעבירה רגילה (מודעות להתנהגות ולנסיבות) אולם, נדרש יסוד נפשי מוגבר בעבירת ניסיון - קיימת דרישה לכוונה להשלים את העבירה. גלית אכן מקיימת יסוד נפשי חזק, היא התכוונה להחזיק את הסם והתכוונה לייצא את הסם, כלומר, כקיימת כוונה חזקה מאוד לביצוע העבירות (ס' 13+7) הנ"ל.

לא נראה שחל פטור עקב חרטה ס' 28.

הכרעה - ככל הנראה תואשם גלית בעבירה ניסיון להחזקה ואף בעבירת ניסיון לייצוא אולם ייתכן שהסיכוי לכך יותר נמוך כי גם לא קיימה את היסוד העובדתי וגם לא הנסיבתי כלומר, עבירות אלו בשילוב סעיף הניסיון 25. העונש יהיה זהה לעונש של העבירה המושלמת אולם בפועל, לא תמיד ביהמ"ש קובע כך.

3. כעת, התעלמו מההתפתחויות בסעיפים 1-2 עד כה והניחו שכאשר גלית ואבנר הגיעו אל ביתו של אבנר לאחר הבילוי בבר, גלית לא הייתה מעוניינת לקיים עמו יחסים. אבנר, ניסה לפתות את גלית להסכים ע"י סכום כספי והבטחות חוזרות ונשנות שידאג לה ויפנק אותה תוך שהוא אומר לה כי אף אחד לא צריך לדעת מזה וכי "זה יהיה הסוד שלנו". כשגלית ניסתה לעזוב, גילתה שאבנר נעל את הדלת. אבנר התקרב לגלית תוך שהוא מתנדנד (כתוצאה מכמות האלכוהול ששתה באותו הערב) וניסה לכפות עצמו עליה. גלית, שנבהלה מאחיזתו ובאופן כללי מהסיטואציה, הדפה אותו והלמה את ראשו של אבנר בקיר. אבנר נפל ארצה וגלית ברחה מהמקום אחוזת היסטריה.

בחקירתה במשטרה לאחר מכן, התברר כי גלית לוקה באוטיזם ומתקשה בהבעת תחושותיה והעברתן לסובבים בסיטואציות מסוימות.

דונו בשאלה האם יש לגלית אחריות פלילית לפי סעיף 380 לחוק העונשין נוכח הנסיבות המתוארות (30 נק').

ס' 380 - "התוקף (מעשה) חברו (נסיבה) וגורם לו בכך חבלה של ממש (תוצאה), דינו מאסר 3 שנים".

ס' 378 - תקיפה מהי - המכה אדם, נוגע בו, דוחפו, או מפעיל כוח על גופו בדרך אחרת (מעשה), המישרין ובעקיפין בלא הסכמתו או בהסכמו שהושגה בתרמית (נסיבה) - הרי זו תקיפה".

ס' 34 כד המגדיר "חבלה" מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים".

מדובר בעבירה תוצאתית. העבירה שותקת ולכן, לכל הפחות יש להוכיח יסוד נפשי של קלות דעת.

התנהגות - תוקף, גלית הדפה את אבנר. לפי סק ההגדרה 378, גלית הדפה את אבנר על ידי הפעלת כוח במישרין, כמובן לא בהסכמתו. גלית מקיימת את ההתנהגות והן עונה לסעיף ההגדרה.

נסיבה - חברו, הכוונה לכל אדם לפי משמעות החוק. אבנר עונה להגדרה.

תוצאה - חבלה של ממש. תוצאות החבלה לא מתוארים אולם נראה שאם נפל, מדובר בחבלה של ממש אשר מקיימת את ס' ההגדרה 34.

קש"ס עובדתי - אלמלא הייתה דוחפת גלית את אבנר, לא היה נופל ארצה ונחבל.

קש"ס משפטי (ייחוס האחריות) נבחן דרך מבחן הצפיות:

מבחן מסוגלות-סובייקטיבית - האדם הסביר בנעליו של גלית יכול היה לצפות שעקב הדיפה חזקה, תתרחש התוצאה.

מבחן נורמטיבי -אובייקטיבי (מוכרע ע"י ביהמ"ש משיקולי מדיניות וצדק) - האדם הסביר צריך היה לצפות את התוצאה, שהרי ראוי לקבוע שאדם שהמפעיל כוח על אדם אחר, יכול לצפות לחבלה חמורה.

מנגד, גלית תטען לגורם זר מתערב (פס"ד פלוני), היא הדפה אותו בסך הכל ועקב התנגשותו בקיר, נוצרה החבלה החמורה. החבלה לא נגרמה עקב מעשיה וכן, נותק הקשר הסיבתי, ד, התביעה תטען כי רק גורם זר הוא מחוץ לצפיות הסבירה יכול לנתק את הקש"ס (לורנס).

היסוד הנפשי:

הכרתי - גלית הייתה מודעת לכך שהיא הודפת את אבנר ואף מודעת לחבלה. כלומר, מודעת לכלל רכיבי העבירה.

מנגד, גלית תטען שלא הייתה מודעת לכך שתקפה אותו, היא בסך הכל הדפה אותו כי הוא רצה לתקוף אותה, היא נבהלה מאוד מהסיטואציה ולכן לא הייתה מודעת. כתגובה לכך, התביעה תטען לעצימת עיניים, גלית הייתה מודעת למצב הקיים עם אבנר וידעה שיכול להיות שתאלץ להפעיל עליו כוח, משלא ביררה חשד זה ואמרה לו כי היא רוצה ללכת ולהוציא את עצמה מהסיטואציה הזאת, נראה בה כמודעת. (שוברין).

בנוסף, גלית תטען כי לא הייתה מודעת לתוצאה, היא לא יכלה לדעת שהוא ייחבל. כתגובה לכך, התביעה התחיל את חזקת המודעות הכללית, על סמך ניסיו החיים והשכל הישר, גלית יכלה לדעת שאם תהדוף בחוזקה אדם תגרם לו חבלה חמורה. (מגיד,בלזר).

מישור חפצי - גלית הייתה קלת דעת לקרות התוצאה, היא לקחה סיכון בלתי סביר בעת שהדפה את אבנר בחוזקה ולכן הייתה קלת דעת לקרות החבלה. (פס"ד לופו)

גלית תטען לסייגים:

הגנה עצמית ס' 34:

6 מבחנים מצטברים:

1. "דרוש" - ניחצות איכותית, הדיפת אבנר הייתה נחוצה, לא היה ביכולתה לעשות דבר אחר.

2. "באופן מיידי" - אם לא הייתה הודפת אותו הוא היה עלול לאנוס אותה ולכן, הדבר היה דרוש באופן מיידי.

3. "להדיף תקיפה" - אבנר נעל את הדלת וניסה לכפות את עצמו עליה תוך שהוא שיכור, היא הדפה אותו לאור אחיזתו. האיום של אבנר הינו איום ממשי ולכן הייתה חייבת להתגונן.

4. "שלא כדין" - גלית לא הסכימה לקיים איתו יחסי מין, אבנר נעל את הדלת והתעלם מדבריה תוך שהוא כופה עצמו עליה.

5. "סכנה מוחשית" - הסכנה שנשקפה לגלית הינה סכנה ממשית, אבנר רצה ככל הנראה לאנוס אותה.

התביעה תטען סייג לסייג - כניסה למצב זה בהתנהגות פסולה, ס' 34. גלית נכנסה מבחירה ובהסכמה לביתו לאחר שבילתה עמו בבר וראת את כמות האלכוהול ששתה, היא יכלה לצפות מראש את התפתחות הענדברים ולכן, לא ניתן לומר כי מעשיה היו בגדר הגנה עמית.

כתגובה לכך, תטען כי העובדה שהיא לוקה באוטיזם וזה מקשה עליה להביע תחושות לסוביבה ולכן, אין לזקוף זאת לרעתה.

סייג - העדר שליטה ס' 34:

גלית לוקה באוטיזם ומתקשה בהבעת תחושותיה והעברתן לסובבים, טענה ככל הנראה שלא תתקבל כי הדבר לא משפיע על תנועות גופה.

ניתן להתייחס גם לעובדה שהותירה אותו כשהוא חבול לגמרי, קמה לה חובה מכוח "חוק לא תעמוד על דם רעך", חובה היה עליה להושיט עזרה, לאדם שנמצא לנגד עיניה לאור אירוע פתאומי אשר היה ביכולת הלהגיד לו עזרה. אולם מנגד, תטען כי הדבר היה מסכן אותה מאחר ותקף אותה רגע לפני ולכן לא חל הרכיב השישי בחוק.

הכרעה: ככל הנראה גלית לא תורשע בעבירה עקב הסייג ומצב הדברים.

שאלה מס' 4 (5 נק')

4. סמנו האם ההיגד הבא הוא נכון/לא נכון ונמקו בקצרה תשובתכם (לא יותר משורה):

במשפט הישראלי ניתן להרשיע, בין היתר, במקרים המתאימים, על ניסיון לשידול ועל ניסיון לסיוע אך בכל מקרה לא ניתן להרשיע על סיוע לניסיון משום שהרשעה שכזו מרחיבה משמעותית את מעגל ההפללה (5 נק').

לא נכון, בתשובה הנכונה הינה כי ניתן להרשיע בגין ניסיון לשידול ובגין סיוע לעבירת ניסיון אולם, לא ניתן להרשיע בגין ניסיון לסיוע מאחר ואכן הדבר מרחיב משמעותית את מעגל ההפלה. זאת לעומת ניזיון לשידול אשר המשדל הוא יותר אנטי חברתי ולכן, נרצה להרשיע אותו על ניסיון לשידול. ✓

שאלה מס' 5 (5 נק')

5. סמנו האם ההיגד הבא הוא נכון/לא נכון ונמקו בקצרה תשובתכם (לא יותר משורה):

המשטרה תפסה בביתו של אהוד סמים לצריכה עצמית וביססה החזקה קונסטרוקטיבית של הסמים גם ביחס לשותפו, רון. כדי לסתור את החזקה המשפטית אודות החזקתו הקונסטרוקטיבית, על רון להוכיח מעל לכל ספק סביר שהסמים לא שלו ולא בשליטתו (5 נק').

לא נכון, אומנם קיימת חזקה משפטית כי הסמים שייכים לו לאור הקושי הראייתי שבהוכחת עבירות החזקה ולכן, עליו להוכיח
ההפך אולם, רמת ההוכחה הנדרשת הינה ברמה של מאזן הסתברויות, כלומר מעל ל-50%.

שאלה מס' 6 (1 נק')

דף טיוטה- הכתוב בתיבת טקסט זו לא ייבדק.

